

med, der faktisk efter de foreliggende Oplysninger ere mere farlige. Samtlige Tilfælde blive endnu mere iuurrige, naar man ser paa Skibsfarten. Efter dette Forslag vil Skibsfarten altsaa blive delt mellem Dampskibe og Seilskibe, og Dampskibene skulle være de mest farlige, saa at dette Erhverv altsaa ubetinget skulde bære Byrderne ved Ulykkestilfældene. Men Statistikken viser lige det stik modsatte; det mærkelige er, at samtlige 17 Dødsfald, der ere forefaldne i 1893, ere indtruffne i Seilskibe og ikke et eneste om Bord i Dampskibe. Dernæst er Husbygning taget med. Det ærede Medlem fra Aalborg har ikke Ansvar for denne Bestemmelse; men han søgte dog at forsvare den; det var ikke saa slemt ment, som Ordene lød. Men lad os tage et Eksempel. En Mand har en Tækkemand i sin Tjeneste, saa bliver han ikke ansvarlig for denne Mand, mener det ærede Medlem; men det kan i alt Fald under ingen Omstændigheder forenes med Lovforslagets Ord. Skulde det det, maatte Lovforslaget være affattet anderledes. Dog, jeg ser egentlig ikke, hvorledes man rationelt vil kunne drage denne Grænse, at den Tækkemand, som er i en Tækkemesters Arbejde, skulde falde Tækkemesteren til Byrde, medens han derimod, hvis han arbejdede for en anden Mand, skulde falde Kommunen til Byrde. Jeg ser ikke, at det rationelt set kan være Mening i denne Afstilling.

Dernæst er der det mærkelige, at Søfart og Fiskeri aldeles ikke ere medtagne som farlige Erhverv, det skulle Kommunerne bære. Jeg skulde nu tage meget fejl, hvis jeg ikke havde Ret i den Opfattelse, at her ligger for en meget stor Del Hundene begravet. Vi kende jo alle afdøde Bergs store Interesse for Søfart og Fiskeri, og hans Efterfølger fra Ringkøbing deler jo i alt Fald delvis denne Interesse. Det vilde jo ogsaa være særdeles smukt, hvis Søfart og Fiskeri slet intet Ansvar skulde have, men at det var noget, Kommunerne ganske rolig kunde betale. Sammenligner man nu, hvad man anser for at være farligt og usikkert Erhverv, turde det dog være aparte, at det Erhverv, Landbruget, som kun repræsenterer en Farlighed af 13, skulde foruden at bære sin egen Risiko, i det Tilfælde, at der anvendes Damp, ogsaa bære Risikoen for en stor Mængde andre Erhverv, deriblandt Søfart og Fiskeri, hvis Farlighed stiger til 200 og 324. Kommunerne skulle jo nemlig efter Forslaget betale det, Amtsfonden for Landets og Kommunekasserne for Købstædernes Bedkommende. Amtsfondene skulle betale, skønt kun Hartkornet er engageret dertil. De skulle betale efter Indbyggerantal og

ikke alene for Landbrugernes Bedkommende, men for alle de andre Folk, som bo i Landdistrikterne, og som blive regnede med ved Opgørelsen af Indbyggerantallet der. Amtsfondene skulle ganske rolig betale, og det er en nem Maade at komme fra det paa. Hartkornet vil der ganske sikkert komme til at bløde alvorligt, efter at de for en stor Del først have baaret Risikoen for deres egen Regning. Saa siger det ærede Medlem fra Ringkøbing, at det er et Forslag, han ikke kendes ved, og det gjaldt for øvrigt ogsaa flere andre enkelte Bestemmelser. Der er noget uheldigt i, at der her kommer til at foreligge Forslag paa Tingets Bord, som ingen er ansvarlig for, og som ingen vil staa inde for, hverken det ærede Medlem fra Aalborg eller det ærede Medlem fra Ringkøbing. (Afbrydelse af Bramsen). Ja, det ærede Medlem har en saa væsentlig Andel deri, at noget Ansvar kan det ærede Medlem ikke frastige sig. Smidlertid siger jo det ærede Medlem fra Ringkøbing, at denne Fejl kan rettes, idet man kunde lægge en stor Del af Amtsfondenes Byrder over paa Kommunerne ifølge den bekendte § 50 i Kommunalloven. Dette er meget rigtigt, at man kan gøre det, men endnu er det ikke lykkedes at faa noget af denne Byrde flyttet over, og derfor var det dog en aparte Vej at lægge mere over paa den Side for saa siden at kunne faa det flyttet over paa Sognene. Skulde vi saa endelig en Gang faa det flyttet over paa Sognene, maa det ogsaa erindres, at til Sognene betales gennemgaaende $\frac{2}{3}$ af Hartkornet alligevel, saa hvad enten man gaar den ene eller den anden Vej, kommer Hartkornet til at bære Hovedbyrden, nemlig baade Landbrugets eget Ansvar og desuden en stor Del af det øvrige Ansvar.

Spørgsmaalet bliver dernæst, hvem der omfattes af denne Lov, og den højtærede Indenrigsminister har allerede gjort opmærksom paa, at det er en ganske overordentlig vilkaarlig Grænse, som der er sat, naar man vil indskrænke det til kun at omfatte dem, som beskæftige sig med legemligt Arbejde. Ja, jeg har al mulig Respekt for det legemlige Arbejde; men derfor er jeg just ikke tilbøjelig til at sætte saadanne Arbejdere højere end dem, som arbejde paa anden Maade. Hvorfor skal dog en Skriver eller Tegner paa et Kontor, hvor han arbejder for den samme Fortjeneste som den legemlige Arbejder, være udelukket fra Forsikring, hvis der paa hans Kontor sker Eksplosion eller lignende. Der er virkelig ingen rationel Grund til kun at bygge paa det legemlige Arbejde, og lige saa lidt er der